

саеше до вѣрѣ-тѣ, Методій му бѣше дѣснѣ-тѣ рѣкѣ. За това и царь-тѣ презъ сичкій си животъ изявляваше голѣмо уваженіе къмъ този достоинъ и святи мѣжъ, който стана необходимъ както за самый-тѣ царь, тѣй и за цѣло-то господарство.

Но и Кирилль, Методіевъ братъ, нестоеше безъ работѣ: отъ малка еще родители-тѣ му го посвѣтихъ на наукѣ-тѣ. Той бѣше да толкова ученъ, щото тогава го наричахъ философъ. На 25-тѣ си години, той ся ожени и стана священникъ и ходи да проповѣдва христіанскѣ-тѣ вѣрѣ между Сарацыны-тѣ и Козары-тѣ. Расказвѣтъ, чи едижъ Сарацыны-тѣ накачили отъ вѣнъ градски-тѣ врата на единъ христіански градъ, голѣмѣ дѣскѣ, на коѣ-то было написано много дяволи, и когато дошелъ Кирилль до врата-та, Сарацыны-тѣ му казали: «виждашь ли, чи христіански-тѣ градове ги вардѣтъ дяволи-тѣ». Тогава Кирилль ся усмихналъ и казалъ: «да, виждалъ чи дяволи-тѣ стоѣтъ отъ вѣнъ града, защото за нихъ вѣтрѣ нѣма мѣсто, чи тамъ сѣ ангели-тѣ». Но когато чу Кирилль, чи братъ му Методій е въ Българіѣ и ся старай да въведе христіанство-то, побърза да му иди на помощъ. И наистена, на Методія трѣбаше помощникъ, при това и такъвзи, какъвто бѣше братъ му Кирилль. Кирилль начена да распространява писменность-тѣ и просвѣщеніе-то между еднородцы тѣ си, отвори на много мѣста училища, кои първоначално бѣхъ само духовны, и бѣше главенъ надзиратель надъ сички-тѣ тѣзи училища, т. е. той бѣше министъръ просвѣщенія въ Българско-то господарство.